

[Lilli Gyldenkilde]

bilen stå et stykke tid og så hovedreparere den. Ja men kære venner. Det, der sker – når man i øvrigt drager sammenligninger med ungdommen – hvis man lader bilen stå, er, at den ruster totalt op, og så kan man køre den på skrotbussen. Det er jo netop det, der bekymrer os så meget for tiden, når det gælder ungdommen.

Til fru Ritt Bjerregaard skal jeg ikke sige andet, end at vi ikke skal snakke ret meget mere om den begrundelse, som flere har været utilfredse med. Det må vi erkende og så en anden gang gøre det lidt anderledes, så der i hvert fald ikke skal bruges for megen tid på den slags. Jeg skal ikke bruge mere tid på det nu, blot sige, at i dag er der altså 100.000 unge ledige, det var der ikke for 10 år siden.

Jeg skal foranlediget af det, hr. Ole Vig Jensen sagde om dagsordener, sige, at socialistisk folkeparti naturligvis ikke, fordi vi nu har foreslået denne dagsorden sammen med socialdemokratiet, uden videre er tilhængere af det forslag, vi tidligere har set fra socialdemokratiets side. Hr. Ole Vig Jensen sagde, at det var man ikke tilfreds med i sin tid. Det var vi heller ikke. Vi mente, at der var ting, der trængte til at blive ændret. Bl. a. skulle der sættes nogle flere midler af fra statens side, og der skulle gøres en særindsats for kvinder, sådan at de ikke bare kommer på de såkaldte EIFU-kurser. Sådan kunne jeg nævne flere ting, men jeg har ikke tid, for der er mere, jeg skal sige.

Dette blot være sagt for at klargøre, at det ikke betyder en umiddelbar accept af det socialdemokratiske forslag, når vi har foreslået denne dagsorden. Når vi har foreslået den, var det ud fra den betragtning, at det radikale venstre jo tidligere har været ret så positive uden dog at stemme ja til den, som den forelå i sin tid. Det havde vi faktisk troet at de stadig væk var, for deres bekymring er jo lige så stor som vores. Det er jeg ikke i tvivl om, så jeg beklager, at de radikale ikke kan stemme for denne dagsorden.

Jeg skal sige til resten af det, der er blevet sagt, at denne regering ikke er nogen igangsætter, den sætter efter min bedste overbevisning i stå i stedet for. De unge kan altså ikke vente sig andet fra denne regering end ret til at gå ud af uddannelserne til arbejdsløshed. Undervisningsministeren sagde ordene, han sagde nemlig: »Jeg har overhovedet ikke åb-

net for noget som helst«. Det er der heller ingen andre der har gjort.

Arbejdsministeren talte smukt og velmenende, og jeg er sikker på, at hun også mente det, om alenekvinder med børn på bistandshjælp, men der var ikke andre løsninger end bedre vejledning og et bedre samarbejde mellem arbejdsformidling og bistandskontorer. Disse løsninger skal selvfølgelig med, for de er rigtige, og de er vigtige. Dem kan vi støtte. Men vi mener ikke, at det er nok. Det er et langt, sejt arbejde, og derfor er der brug for, at vi får nogle flere ligestillingskonsulenter. Arbejdsformidlingerne kan ikke blive ved med at tage sig af ligestillingsarbejdet og tage det meget højtideligt, når de ikke får ansat folk til det. Derfor vil jeg spørge, om ikke arbejdsministeren i det mindste vil forsøge at ansøge om nogle flere ligestillingskonsulenter. Det kan godt være, at det ikke går igennem regeringen, eller hvor sådan noget afgøres, men der må dog i det mindste være så meget bag ved det.

Jeg vil samtidig spørge – og det må blive statsministeren – om der vil kunne ventes et forslag fra regeringen, der fastsætter, at hvor der udliciteres offentligt arbejde, stilles der krav om, at der tages nogle unge ind i arbejdet, enten unge arbejdsløse eller EFG-lærlinge, for det var dog noget.

Jeg skal samtidig spørge, om regeringen i lighed med den afgåede regering vil arbejde positivt for nedsat arbejdstid. Det er sådan nogle ting, der batter, hvis vi skal videre. Arbejdsgiversiden ved de kommende overenskomstforhandlinger er jo finansministeren. Kravet om en nedsættelse af arbejdstiden vil komme, og vi ved, at den tidligere regering så meget positivt på det. Det har interesse at vide, om denne regering også har positiv vilje til dette.

Der har været talt mange smukke ord om de unges situation, men det altoverskyggende problem er og bliver arbejdsløsheden, og det er trist, at vi ikke har fået flere bud fra regeringen på, hvordan man kommer den til livs.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg skal minde om, at taletiden er udløbet, når den røde lampe lyser.

Tove Niemann (FP):